Poznań, dnia 19 maja 1936 r.

POZNAŃSKI DZIENNIK WOJEWÓDZKI

Nr. 22

TREŚĆ:

339.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 9 maja 1936 r.

w sprawie przepisów miejscowych o usuwaniu nieczystości i wód opadowych w mieście Poznaniu.

Na podstawie art. 408 p. 14, art. 410 p. 9 i art. 415 pkt. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202) w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663), na wniosek Wojewody Poznańskiego z dnia 4 stycznia 1936 r. Nr. K. B. I. 10 f/8/35, oparty na uchwale Magistratu st. m. Poznania z dnia 10 grudnia 1935 r., działającego w zastępstwie Rady Miejskiej, zarządza się, co następuje:

I. Postanowienia ogólne.

Obowiązek połączenia nieruchomości z kanalizacją gminną.

§ 1.

Nieruchomości, zabudowane budynkami, przeznaczonemi na pobyt ludzi lub na stajnie, obory, chlewy, garaże, lodownie, chłodnie i t. p. lub przeznaczonemi na warsztaty pracy, z wyjątkiem nieruchomości, będących własnością Państwa, po otwarciu kanału miejskiego na danej ulicy względnie jej odcinku lub placu, powinny być zaopatrzone przez właścicieli w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem ulicznym miejskim w terminie, który oznaczy Zarząd miejski, nie krótszym jednak od 1 roku od daty otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy względnie jej odcinku lub placu.

W razie nadbudowy, powiększenia lub przebudowy budynków, o których mowa w ustępie 1, na nieruchomościach, położonych przy ulicy lub placu, na których znajduje się kanał miejski, nieruchomości takie w każdym razie powinny być skanalizowane i połączone z kanałem ulicznym przed oddaniem do użytku części budynków nadbudowanych, powiększonych lub przebudowanych.

§ 2.

Nieruchomości niezabudowane w chwili otwarcia kanału miejskiego na odnośnej ulicy względnie jej odcinku lub placu budynkami, określonemi w § 1, z wyjątkiem nieruchomości, będących własnością Państwa, powinny być zaopatrzone w domowe urządzenia kanalizacyjne i połączone z kanałem miejskim po ich zabudowaniu przed oddaniem budynków do użytku.

Przepisy § 1 jako też przepisy ustępu pierwszego niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania do zakładów przemysłowych i górniczych tudzież do grup budynków jak np. kolonje robotnicze, gdy te zakłady lub grupy budynków posiadają urządzenia kanalizacyjne, działające w sposób, uznany przez władze za właściwy.

§ 3.

Zarząd miejski może zażądać wykonania w wyznaczonym okresie połączenia z kanałem ulicznym ścieków z nieruchomości niezabudowanej budynkami, o których mowa w § 1, o ile to będzie uznane za konieczne ze względów zdrowotnych.

Ponadto ze względu na lokalne warunki na nieruchomościach o kilku frontach Zarząd miejski może zażądać wybudowania kilku kanałów domowych i połączenia tych kanałów z odnośnemi kanałami ulicznemi.

§ 4.

Termin otwarcia kanału miejskiego na danej ulicy względnie jej odcinku lub placu Zarząd miejski ustala w drodze publicznego ogłoszenia w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 5.

W razie niewykonania przez właściciela domowych urządzeń kanalizacyjnych w terminach względnie okresach, ustalonych po myśli §§ 1, 2 i 3, Zarząd miejski ma prawo wykonać będące w mowie urządzenia na koszt właściciela.

Połączenie domowych urządzeń kananlizacyjnych z kanałami gminnemi.

§ 6.

Przyłączenie domowych urządzeń kanalizacyjnych wykona Zarząd miejski na koszt właściciela nieruchomości przez wybudowanie w terenie ulicznym przykanalika od kanału ulicznego do granicy nieruchomości.

Właściciel nieruchomości przed rozpoczęciem robót powinien wpłacić do kasy miejskiej potrzebną na ten cel zaliczkę w wysokości, określonej przez Zarząd miejski. Ostateczne uregulowanie należności z tego tytułu powinno nastąpić po wykonaniu połączenia przez Zarząd miejski.

Przed ułożeniem przykanalika w obrębie ulicy właścicielowi nieruchomości nie wolno wykonywać przykanalika pomiędzy granicą nieruchomości a pierwszym otworem rewizyjnym w obrębie nieruchomości.

Przykanalik w obrębie terenu ulicznego stanowi własność gminy, a w obrębie nieruchomości należy do jej właściciela.

Naprawy przykanalika w obrębie terenu ulicznego wykonuje Zarząd miejski. Koszty napraw, wywołanych przez nieprawidłowe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych lub wadliwe działanie tych urządzeń, ponosi właściciel nieruchomości; koszty innych napraw ponosi gmina.

Czyszczenie przykanalika należy do właściciela nieruchomości.

Jeżeli w związku z przebudową kanalizacji ulicznej zaistnieje potrzeba przebudowania przykanalika, Zarząd miejski ma prawo wykonania przykanalika także i w obrębie nieruchomości. Koszty przebudowy oraz przywrócenia stanu pierwotnego ponosi gmina. O rozpoczęciu prac Zarząd miejski zawiadamia właściciela nieruchomości co najmniej o tydzień wcześniej.

Odroczenie terminu wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 7.

W przypadkach, gdyby warunki lokalne uniemożliwiały skanalizowanie nieruchomości lub gdyby koszt tego skanalizowania był zbyt wysoki w stosunku do wartości nieruchomości, usuwanie zaś wód opadowych i ściekowych byłoby należycie zabezpieczone w inny sposób, Zarząd miejski może odroczyć w drodze wyjątku termin wykonania domowych urządzeń kanalizacyjnych, ustalony na podstawie § 1, względnie przewidziany w § 2.

Z ustaniem powodu odroczenia traci ono moc obowiązującą.

Sposób skanalizowania nieruchomości.

§ 8.

W dzielnicach miasta, posiadających kanalizację rozdzielczą, należy odprowadzać osobnemi przewodami ścieki domowe, a osobnemi wody opadowe do odpowiednich ciągów kanałowych.

O ile w ulicy istnieje tylko jeden ciąg kanalizacji rozdzielczej, właściciel nieruchomości może wpuścić do kanału tylko takie odpływy ze swej nieruchomości, na jakie przeznaczony jest kanał uliczny.

§ 9.

Każda nieruchomość powinna być skanalizowaną oddzielnie tak, aby całe urządzenie stanowiło odrębną całość.

W razie, gdy nieruchomość ma być podzielona na kilka części, taka oddzielna kanalizacja

powinna być zaprowadzona, o ile możności, w każdej części nieruchomości.

Wyjątki od postanowień, zawartych w ustępach 1-ym i 2-im, mogą być dopuszczone tylko w razie niezbędnej konieczności tam, gdzie kilka nieruchomości stanowią jedną całość gospodarczą lub gdzie miejscowe warunki nie pozwalają na urządzenie kanalizacji zgodnie z niniejszemi przepisami, — przyczem Zarząd miejski ma prawo żądać w takich razach odpowiednich zastrzeżeń hipotecznych.

Płyny odprowadzane do kanałów gminnych.

§ 10.

Z zastrzeżeniami, wynikającemi z § 11, powinny być odprowadzane z oddzielnych nieruchomości drogą podziemną do miejskiej sieci kanalizacyjnej:

1) wszystkie ścieki domowe, kuchenne, kąpielowe, gospodarcze, woda z centralnego ogrzewania i t. p.,

2) wszelkie wydzieliny (ekskrementy) ludzkie i płynne zwierzęce,

3) ścieki przemysłowe,

4) woda z opadów atmosferycznych, o ile kanalizacja miejska jest ogólno-spławną lub też o ile istnieją w ulicy odrębne przewody, służące do odprowadzania wód opadowych.

Woda drenażowa może być odprowadzana do miejskiej sieci kanalizacyjnej tylko po uprzedniem uzyskaniu pozwolenia.

§ 11.

Odprowadzane do miejskich kanałów ścieki nie powinny zawierać:

a) twardego osadu, śmieci, gruzu, żwiru, piasku, popiołu, wydzielin zwierzęcych stałych,

b) stałych odpadków gospodarstwa domowego jak obierzyny, kości, skorupy, gałgany, wata, pierze i t. p.,

c) stałych i płynnych produktów, które wskutek swego składu chemicznego mogłyby uszkadzać kanały lub działać szkodliwie na ich trwałość, względnie czyniłyby niebezpieczną obsługę kanałów, oraz produktów o temperaturze powyżej 40° C,

d) substancyj wybuchowych i łatwopalnych jak benzyna, eter, alkohol i t. p.,

e) ścieków z zakładów dla chorych zakaźnie ludzi i zwierząt bez uprzedniej dezynfekcji.

Przy spuszczaniu do kanałów ścieków o temperaturze ponad 40° C lub zawierających kwasy i zasady należy je odpowiednio unieszkodliwić przez ochłodzenie, neutralizację lub w inny odpowiedni sposób.

Zarząd miejski może zabronić lub ograniczyć spuszczanie do kanałów miejskich ścieków z fabryk, zakładów przemysołwych i t. p., o ile takie ścieki ze względu na ich jakość lub ilość mogą oddziaływać szkodliwie na urządzenia kanalizacyjne miejskie.

Minimalne urządzenia kanalizacyjne na nieruchomościach zabudowanych.

§ 12.

Przy skanalizowaniu nieruchomości, które w chwili ogłoszenia niniejszych przepisów były zabudowane, wymagane są przynajmniej następujące urządzenia:

a) wszystkie zlewy, umywalki, wanny i t. p. zarówno już istniejące jak i nowoustawiane powinny być bezpośrednio połączone z przewodem odprowadzającym tak, aby ścieki były odprowadzone do kanału ulicznego drogą podziemną; do użytku zaś mieszkań, niezaopatrzonych w zlewy, należy urządzić na każdem podwórku lub na wspólnym korytarzu jeden ogólny zlew wraz z kurkiem czerpalnym wodociągowym należycie zabezpieczonym od działania mrozu; w celach wentylacyj przewodów spustowych należy je wprowadzić ponad dach,

b) na nieruchomościach, zabudowanych przed wejściem w życie art. 251 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16-go lutego 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), w każdem mieszkaniu, złożonem z trzech lub więcej izb (2 pokoje i kuchnia), należy urządzić osobny ustęp spłókiwany wodą. W przypadku znacznych trudności urządzenia ustępu wewnątrz mieszkania, złożonego z 3-ch lub więcej izb, Zarząd miejski może zwolnić od tego obowiązku właściciela nieruchomości pod warunkiem urządzenia ustępu w inny sposób, dogodny dla mieszkańców,

c) na nieruchomościach, które zostały zabudowane albo zostaną przebudowane po wejściu w życie przepisu, powołanego wyżej w punkcie b), w każdem samoistnem mieszkaniu, złożonem z 2-ch lub więcej izb, powinien być urządzony ustęp spłókiwany, o wymiarach co najmniej 0,85 × 1,15 m, oraz zlew kuchenny; dla mieszkań mniejszych, niezaopatrzonych we własne zlewy, należy na każde cztery mieszkania urządzić po jednym wspólnym zlewie w korytarzu wewnątrz domu, z dogodnym dostępem dla mieszkańców tych mieszkań,

d) na nieruchomościach wspomnianych wyżej w punkcie b) dla mieszkań, nie posiadających osobnych ustępów, należy urządzić wspólne ustępy wewnątrz domu albo jeden ogólny ustęp w podwórzu nieruchomości; ustępy te powinny być połączone z przewodem domowym i zaopatrzone w należyte spłókiwanie; ilość oczek we wspomnianych ustępach powinna być taka, aby na każdych dwudziestu mieszkańców lokali, nie posiadających osobnych ustępów, przypadało co najmniej jedno oczko, ilość

ta może być odpowiednio zmniejszana w przyszłości w miarę urządzenia ustępów w poszczególnych mieszkaniach, a z chwilą urządzenia ustępów we wszystkich mieszkaniach Zarząd miejski może zwolnić od obowiązku utrzymywania ustępu ogólnego;

e) wszystkie istniejące ustępy należy odpowiednio przebudować, zabezpieczyć należycie przed działaniem mrozu, zaopatrzyć w należyte spłókiwanie i połączyć z kanałem miejskim.

Przewody do nieczystości i zbiorniki nieczystości.

§ 13.

Jeżeli ulica posiada kanał, do którego można wpuszczać ścieki, wymienione w § 10 pkt. 1 do 3, a równocześnie nie zachodzi potrzeba stosowania ograniczeń, przewidzianych w § 11 ustęp ostatni — wówczas na przyległych nieruchomościach nie wolno urządzać żadnych podziemnych zbiorników nieczystości, jak osadniki, doły ściekowe i kloaczne.

Po przyłączeniu nieruchomości do kanalizacji miejskiej należy istniejące doły opróżnić i zasypać piaskiem lub innym czystym sypkim materjałem.

Jednocześnie należy usunąć albo w skuteczny sposób unieruchomić stare podziemne przewody i kanały.

Kanalizowanie piwnic i nisko położonych części nieruchomości.

§ 14.

Zabrania się kanalizowania piwnic i części nieruchomości, położonych niżej od dopuszczalnego dla danej ulicy poziomu, a to dla uniknięcia w czasie większych opadów atmosferycznych zalewu nieruchomości wodami brudnemi z kanału.

Zarząd miejski może pozwolić na skanalizowanie nisko położonych pomieszczeń, jeżeli właściciel nieruchomości dostatecznie uzasadni konieczność tego i zabezpieczy te pomieszczenia od zalewu zapomocą odpowiednich urządzeń i zaworów.

§ 15.

Przepompowywanie ścieków z głębokich piwnic do kanału może być uskuteczniane tylko w wyjątkowych wypadkach i to w sposób uznany przez Zarząd miejski za właściwy.

§ 16.

Właściciel nieruchomości nie ma prawa żądać odszkodowania za szkody spowodowane cofką wywołaną spiętrzeniem wód burzowych w kanałach.

Sporządzanie projektu i wykonanie kanalizacyjnych urządzeń domowych.

§ 17.

Właściciel nieruchomości, zamierzający ją skanalizować i połączyć z kanałem miejskim, powinien przed wniesieniem prośby o zezwolenie na skanalizowanie nieruchomości w myśl § 333 pkt. d) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. II. 1928 r. o prawie budowlanem i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 202), zwrócić się do Zarządu miejskiego o udzielenie danych technicznych, potrzebnych do sporządzenia projektu kanalizacyjno-wodociągowego.

Dane te Zarząd miejski powinien udzielić w terminie nie dłuższym niż 2 tygodnie.

§ 18.

Po przystąpieniu do wykonania robót należy je prowadzić bez przerwy aż do zupełnego wykończenia.

Użytkowanie wykonanych urządzeń.

§ 19.

Zarząd miejski może pozwolić na tymczasowe użytkowanie pewnych oddzielnych części kanalizacji domowej, o ile uzna je za wykonane należycie.

Stałe korzystanie z domowych urządzeń kanalizacyjnych jest dozwolone po stwierdzeniu przez Zarząd miejski, że wszystkie urządzenia wykonane są zgodnie z niniejszemi przepisami i wogóle zadawalniająco i po udzieleniu pozwolenia na ich użytkowanie.

Istniejące domowe urządzenia kanalizacyjne.

§ 20.

Urządzenia, które służyły do odprowadzania ścieków z nieruchomości przed połączeniem jej z kanałem miejskim lub przed wydaniem niniejszych przepisów, należy przerobić, o ile to jest niezbędne ze względów zdrowotnych i dla dobrego działania urządzeń.

Kontrola domowych urządzeń kanalizacyjnych.

§ 21.

W celu kontroli urządzeń kanalizacyjnych upoważnieni pracownicy Zarządu miejskiego mają prawo wolnego wstępu pomiędzy godziną 8 a 18 do wszystkich pomieszczeń, w których znajdują się części instalacji domowej, a gdy zwłoka może spowodować niebezpieczeństwo — również od godziny 18 do godziny 8.

W razie stwierdzenia, że urządzenia kanalizacyjne na nieruchomości działają nieprawidłowo, właściciel powinien je doprowadzić do nale-

żytego stanu w terminie, wyznaczonym przez Zarząd miejski.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich.

§ 22.

Za korzystanie z kanałów miejskich tudzież za czynności, związane z udzielaniem pozwoleń na budowę urządzeń kanalizacyjnych i na ich użytkowanie, Zarząd miejski pobiera opłaty według taryfy.

Opłaty za korzystanie z kanałów uiszcza właściciel nieruchomości co miesiąc.

Opłaty te powinny być regulowane w ciągu 14 dni od dnia doręczenia rachunku.

O ile w poszczególnych mieszkaniach są oddzielne wodomierze, Zarząd miejski może pobierać opłaty za korzystanie z kanałów miejskich bezpośrednio od odnośnych lokatorów.

Opłaty, nieuiszczone w terminie, będą ściągnięte według przepisów, dotyczących ściągania samoistnych danin komunalnych.

II. Warunki techniczne.

Przewody odprowadzające ścieki.

§ 23.

Przewody, odprowadzające ścieki z poszczególnych części nieruchomości do kanału ulicznego, powinny być ułożone, o ile możności, w kierunkach prostych najkrótszych, powinny posiadać odpowiedni spadek i stanowić łącznie sieć dobrze przewietrzaną i przepłókiwaną. Przewody powinny być układane, o ile możności, zewnątrz budynków. Przewody drugorzędne, odprowadzające ścieki z rur pionowych lub innych punktów kanalizacyjnych, powinny być wyprowadzane nazewnątrz drogą najkrótszą.

Przewody należy układać, o ile możności, równolegle do najbliższej ściany w odpowiedniej od niej odległości ze względu na zachowanie fundamentów. Zmiany kierunku przewodów wykonywać się powinno tylko w wypadkach koniecznych i tylko zapomocą krzywek dla linij głównych o promieniu nie mniejszym od 10 średnic i dla przewodów drugorzędnych o promieniu nie mniejszym od 5 średnic odnośnych przewodów.

Połączenie boczne jednej rury z drugą należy urządzać pod kątem nie większym od 60°.

Zagłębienie przewodów.

§ 24.

Wierzch przewodu, ułożonego pod podłogą pomieszczenia ciepłego, powinien być pokryty warstwą o grubości co najmniej 0,30 m.

Wierzch przewodu, leżącego poza obrębem budynku, powinien znajdować się co najmniej na głębokości 1,20 m pod powierzchnią terenu w celu zabezpieczenia od zamarzania. Te same zagłębienia pod powierzchnią należy zachować względem wszystkich umieszczonych nazewnątrz zaworów i zgięć przy podstawie rur spustowych.

W wypadkach, gdy warunki miejscowe stoją na przeszkodzie zachowaniu podanej wyżej głębokości zagłębienia przewodu, Zarząd miejski może zezwolić na płytsze zagłębienie pod warunkiem zabezpieczenia przewodu od przemarzania.

Spadek przewodów.

§ 25.

Od najniedogodniej położonego punktu nieruchomości aż do kanału ulicznego powinien być zachowany ciągły spadek. Ta sama zasada stosuje się i do wszystkich drugorzędnych przewodów odpływowych, łączących się z głównym przewodem podwórzowym lub kanałem ulicznym. Wyjątki mogą być dozwolone dla przewodów mało zanieczyszczonej wody w górnych częściach sieci domowej, jeżeli przez zmniejszenie spadków takich przewodów można będzie osiągnąć odpowiedniejsze spadki dla ścieków brudnych.

Gdyby ciągły spadek przewodu głównego przekraczał 2%, spadek zaś drugorzędnych przewodów 3%, w takim razie dozwolonym może być przełom spadku pod tym jednak warunkiem, ażeby punkt przełomu nie był pod jezdnią i żeby najmniejszy spadek wyniósł w każdym razie co najmniej 2% dla głównych i 3% dla drugorzędnych przewodów. Największy spadek głównych przewodów kanalizacyjnych nie powinien przekraczać 20%, drugorzędnych — 40%, przewodów od deszczówek — 60%.

§ 26.

Najmniejsze dopuszczalne spadki przewodów odpływowych na nieruchomości powinny wynosić:

dla przewodów o średnicy	100 mm	—	0,03
„ „ „	150 „	—	0,02
„ „ „	200 „	—	0,015
„ „ „	250 „	—	0,01
„ „ „	300 „	—	0,01

Spadki mniejsze od wyżej wskazanych mogą być stosowane tylko w wyjątkowych wypadkach pod warunkiem zabezpieczenia odpowiedniego przemywania przewodów zapomocą specjalnych urządzeń.

Jeżeli przy zaprojektowaniu części przewodów odpływowych pod podłogą piwnic lub suteren okaże się, iż spadek całego przewodu miałby być mniejszy od wyżej wskazanego spadku minimalnego, to rury powinny być układane nad podłogą ze spadkiem najodpowiedniejszym. W tym wypadku rury należy

układać na wspornikach metalowych, umocowanych w murze, albo też na słupach murowanych. Każda rura powinna być podparta przynajmniej w dwóch punktach.

Średnica przewodów.

§ 27.

Średnice przewodów spustowych (pionów) i ich odgałęzień powinny co najmniej wynosić:

od pojedyńczego zlewu kuchennego, zmywaka, wanny, umywalni lub pisuaru	50 mm
od kilku zlewów kuchennych, wanien, umywalek lub pisuarów	70 „
od klozetów wodnych	100 „
od rynien deszczowych z ganków i balkonów	50—70 „
od rynien deszczowych z dachów	100—150 „

Średnice przewodów odpływowych powinny co najmniej wynosić:

od zwykłych kuchen, pralen, łazienek, pisuarów, pojedyńczych klozetów, wpustów stajennych i piwniczych i t. p. .	100 mm
od dużych kuchen (restauracyjne, hotelowe), dwóch lub większej ilości klozetów, wpustów podwórzowych, oraz przy kilku przewodach odpływowych razem połączonych	100—150 „
od rynien deszczowych	150 „
dla głównego przewodu podwórzowego	150—200 „ i więcej w razie potrzeby.

Przewody odpływowe, łączące się z sobą, powinny wogóle przechodzić w przewody o większej średnicy.

Średnice przewodów odpływowych, nie wyłączając przewodu głównego, powinny być stosowane możliwie najoszczędniej z zachowaniem rozmiarów wyżej podanych.

Dla nieruchomości ponad 3000 m² powierzchni oraz w razie przewidywanego znaczniejszego odpływu wód ściekowych należy wyznaczać odpowiednie średnice przewodów na podstawie osobnego obliczenia.

Przewody spustowe.

§ 28.

Przewody spustowe wewnątrz budynku należy ustawiać, o ile możności, pionowo. Zabrania się ustawiania tych przewodów pochyło pod kątem z linją pionową większym niż 45°. W przypadkach, zasługujących na uwzględnienie, może jednak Zarząd miejski zezwolić na zastosowanie większego kąta pomiędzy przewodem spustowym a linją pionową.

Połączenia rur spustowych należy urządzać pod kątem nie większym nad 45°, licząc w kierunku biegu wody.

Przewody spustowe i wchodzące do nich rozgałęzienia ustawia się od góry do dołu swobodnie przy ścianie lub w odpowiednich wnękach z należytem umocowaniem. Przewody te mogą być zakryte lub zaszalowane, zabrania się natomiast zamurowywania ich na stałe.

Rury spustowe od klozetów, zlewów, wanien, umywalek, pisuarów i t. p. mogą być prowadzone oddzielnie lub łączyć się dla kilku przyrządów z obu powyższych grup do jednej rury spustowej, jednak pod warunkiem zabezpieczenia syfonów od opróżnienia się i wysychania.

Zabrania się odprowadzania wody deszczowej do rur spustowych wewnętrznych urządzeń kanalizacyjnych lub odwrotnie — spuszczania wód brudnych do rur spustowych deszczowych.

Rury wentylacyjne.

§ 29.

Przewody spustowe powinny być wyprowadzone jako rury wentylacyjne ponad dach powyżej okien i wogóle otworów do wnętrza budynku, znajdujących się w odległości mniejszej od 4 metrów (licząc w planie) od tych przewodów.

Rury wentylacyjne powinny tworzyć, o ile możności, pionowe przedłużenia przewodów spustowych.

Średnica rur wentylacyjnych powinna równać się średnicy odpowiedniego przewodu spustowego.

Górna część rury wentylacyjnej w odległości 0,5 m do dachu powinna być powiększona w średnicy przynajmniej o 100 mm i wyprowadzona do wysokości od 0,5 m do 1,0 m ponad dach, ponadto rura ta powinna być zaopatrzona w daszek ochronny.

Połączenie dwóch lub kilku rur wentylacyjnych może być dozwolone tylko wyjątkowo i pod warunkiem, ażeby przekrój poprzeczny rur połączonych nie był mniejszy od sumy przekrojów pojedyńczych rur i ażeby miejsce połączenia położone było wyżej od najwyższego dopływu ścieków. Zabronione są ruchome lub też skomplikowane przyrządy wentylacyjne.

Nie wolno wprowadzać rur wentylacyjnych ani do kanałów kominowych ani do kanałów wentylacyjnych z mieszkań.

Zamknięcia wodne.

§ 30.

Przyrządy kanalizacyjne, przeznaczone do odprowadzania ścieków do rur spustowych lub

odpływowych, powinny być zaopatrzone w zamknięcia wodna lub oliwne (syfony).

Syfony powinny posiadać otwory łatwo dostępne do czyszczenia; otwory te wewnątrz powinny zamykać się hermetycznie.

Syfon powinen znajdować się tuż pod miską ściekową, odprowadzające zaś ramię jego powinno łączyć się z rurą spustową lub odpływową możliwie, bezpośrednio.

Syfony nie mogą być zakładane na wspólnych przewodach odpływowych.

Za najodpowiedniejsze zamknięcie wodne lub oliwne uważa się rury gładkie, zgięte w formie litery U lub S, zatrzymujące w sobie stale wodę lub oliwę, mogą być jednak używane zamknięcia wodne także innych systemów, o ile trwałość i dokładność działania ich uznana będzie za nie ulegającą wątpliwości.

Wysokość zamknięcia wodnego w syfonie powinna wynosić: przy klozetach, pisuarach, zlewach, wannach, umywalkach i t. p. conajmniej . . . . 75 mm
przy wpustach co najmniej . . 100 „
przy rurach deszczowych co najmniej . . . . . . 100—150 „

Średnice rury syfonowej powinny być następujące:

przy umywalniach, małych zlewikach laboratoryjnych, pisuarach i t. p.	40	mm
przy miskach zlewowych, zmywakach, wannach i wpuścikach podłogowych . . .	50	„
przy miskach klozetowych . .	100	„
przy rurach deszczowych z ganków i balkonów	50— 70	„
przy rurach deszczowych z dachów	100—150	„
przy wpustach w suterenach i piwnicach	100	„
przy wpustach podwórzowych .	150	„

Przyrządy kanalizacyjne, z wyjątkiem misek klozetowych oraz wpustów piwnicznych, podwórzowych i podłogowych, powinny być zaopatrzone przed syfonami w przytwierdzoną na stałe kratkę, której szczeliny nie powinny być większe niż 5 mm, ogólna zaś powierzchnia otworów powinna się równać co najmniej przekrojowi syfonu w świetle. Wpusty piwniczne, podwórzowe i podłogowe powinny być zaopatrzone w kratki odejmowane. Miski klozetowe kratek nie powinny posiadać.

Zamknięcia burzowe.

§ 31.

W celu zabezpieczenia nisko położonych pomieszczeń od zalewu przez urządzenia kanalizacyjne wodami burzowemi (§ 14) należy za urządzeniami, zabezpieczającemi te pomieszczenia od zalewu, stosować zasuwy, zamykane ręcznie, o konstrukcji, umożliwiającej szybkie zamknięcie.

Prócz zasów ręcznych dozwala się stosowanie dodatkowych przyrządów automatycznych.

Zamknięcia burzowe powinny być zakładane w ten sposób, aby nie tamowały przepływu ścieków z urządzeń ustawionych wyżej.

Spustowe rury deszczowe.

§ 32.

Spustowe rury deszczowe, połączone bezpośrednio z siecią kanalizacyjną, należy ustawiać możliwie pionowo.

Rury deszczowe, odprowadzające wodę z dachów, pokrytych łupkiem, dachówką, tekturą smołowcową lub innym materjałem, mogącym spowodować zanieczyszczenie rur odpływowych, należy zaopatrzyć u dołu w skrzynki żeliwne z kratkami i otworami do usuwania zanieczyszczenia (kamieniochwyty).

Wpusty.

§ 33.

Wodę z podwórz, dróg i wogóle z powierzchni terenu odprowadza się zapomocą wpustów.

Wszystkie wpusty powinny być zaopatrzone w syfony, dostatecznie gęste kratki i nieprzepuszczalne studzienki osadowe, celem zatrzymania osadów, gruzu i śmieci.

We wpustach, wystawionych na działanie mrozu, poziom wody w studzienkach osadowych i syfonach powinien znajdować się na głębokości, zabezpieczonej od zamarzania t. j. głębiej niż 1.20 m pod powierzchnią ziemi.

Powierzchnia terenu dookoła wpustu powinna być pokryta trwałą nawierzchnią.

Urządzenia zlewowe.

§ 34.

Urządzenia zlewowe wszelkiego rodzaju powinny posiadać kratki (sitka), stanowiące część urządzenia zlewowego lub przymocowane na stałe przed syfonem. Zlew powinien być zaopatrzony w kurek wodociągowy do przemywania miski zlewowej i syfonu.

Zmywaki i zlewy w większych kuchniach powinny być zaopatrzone w urządzenia do zatrzymywania zawartych w ściekach tłuszczów (tłuszczowniki), posiadające powierzchnię, dostateczną do ochładzania ścieków; urządzenia te powinny mieć otwory łatwo dostępne do czyszczenia.

Podłogi pod zlewami, przeznaczonemi dla wspólnego użytku kilku mieszkań i w łazienkach, powinny być nieprzepuszczalne.

Zlewy, zmywaki, umywalnie i t. p. urządzenia powinny być umieszczone na odpowiedniej wysokości przy ścianach i przytwierdzone do nich bądź śrubami mosiężnemi, wkręconemi w zaprawione w ściany korki drewniane, bądź też ustawione na umocowanych do ściany wspornikach.

Wanny.

§ 35.

Wanny należy umieszczać w pomieszczeniach należycie ogrzewanych, przewietrzanych i oświetlonych. Wanny powinny być ustawione w taki sposób, żeby był zapewniony do nich dostęp w celu utrzymania czystości.

Otwór spustowy powinien być zamykany szczelnie zapomocą metalowego korka. Rura spustowa powinna posiadać zamknięcia syfonowe lub kończyć się nad wpustem podłogowym, posiadającym takie zamknięcie.

Wanna powinna posiadać przelew, połączony z rurą spustową powyżej zamknięcia wodnego. Otwór przelewowy powinien być zaopatrzony w sitko.

Rury przelewowe i t. p.

§ 36.

Rury przelewowe od rezerwuarów, zbiorników wody deszczowej, fontann i wogóle takie rury, które nie zapewniają ciągłego odświeżania wody w syfonie, nie mogą być łączone bezpośrednio z przewodami kanalizacyjnemi; takie rury należy wyprowadzać wprost nazewnątrz lub też łączyć z rurą, zakończoną nad wpustem lub zlewem, posiadającym warunki odświeżania wody w syfonie.

Klozety.

§ 37.

Klozety powinny być urządzane w pomieszczeniach, oddzielonych od izb mieszkalnych. Wymiary klozetu na jedną miskę powinny wynosić co najmniej 0,85 m x 1,15 m. Klozet powinien być dostatecznie oświetlony zapomocą okna lub sztucznego światła i powinien być zaopatrzony w oddzielny kanał wyciągowy. Podłoga powinna być terrakotowa lub z innego nieprzepuszczalnego materjału. Ściany do wysokości 1,2 m od podłogi powinny być niewsiąkliwe i zupełnie gładkie.

Klozety ogólne w domach mieszkalnych powinny znajdować się w pomieszczeniach murowanych, nakrytych betonowym lub ceglanym stropem z bezpośredniem wejściem z podwórza. Pomieszczenia te powinny posiadać podłogę nieprzepuszczalną i wzniesioną co najmniej o 15 cm nad poziom podwórza i odpowiednią wentylację. O ile warunki lokalne nie stoją na przeszkodzie, pomieszczenia klozetów ogólnych powinny być podpiwniczone dla ułatwienia dostępu do rur kanalizacyjnych w celu ich rewizji.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być ze wszystkich stron odkryte i dostępne dla utrzymywania w czystości. Oszalowanie ich deskami oraz obmurowanie lub zabetonowanie jest niedopuszczalne. Miski zaś włoskie (rzymskie) powinny być wpuszczone w płytę, wzniesioną nad posadzką.

Miski klozetowe siedzeniowe powinny być umocowane śrubami mosiężnemi do korków drewnianych, umieszczonych w posadzce pod miską i zalanych zaprawą cementową.

Miski klozetowe powinny być tak urządzone, żeby na misce pozostawała zawsze woda w warstwie przynajmniej 40 mm głębokości i żeby cała powierzchnia miski była należycie spłókiwana wodą i powinny posiadać zamknięcie wodne, umieszczone bezpośrednio pod miską.

Siedzenia na miskach, o ile są stosowane, powinny być z trwałego i niewrażliwego na wilgoć drzewa, grubości co najmniej 2 cm, umocowane na zawiasach, podnoszone ręcznie lub automatycznie.

Odgałęzienie od rury spustowej pod klozet, mierzone poziomo, nie powinno być dłuższe nad 1,25 m, przy większej długości tego odgałęzienia należy je zaopatrzyć w specjalną rurę wentylacyjną.

Klozet powinien być zaopatrzony w zbiornik płóczący (płóczkę), umieszczony nie niżej niż 1,6 m nad siedzeniem i dający strumień wody za pociągnięciem rączki.

Rury, spłókujące pomiędzy płóczką a miską, powinny być ołowiane, żelazne ocynkowane lub stalowe, prawidłowo wygięte i przymocowane do ściany. Połączenie ich z miską klozetową powinno być uskutecznione zapomocą stożka gumowego, umocowanego do rury i miski drutem.

Średnica rury, łączącej płóczkę z miską klozetową, powinna wynosić w świetle co najmniej 30 mm.

Przy każdem spłókiwaniu miski powinno się wylewać z płóczki co najmniej 8 litrów wody w ciągu 3—5 sekund.

Do spłókiwania misek klozetowych można zastosować również i inne urządzenia spłókujące (np. przyciskowe), uznane przez Zarząd miejski za odpowiednie.

Do jednej rury spustowej nie należy łączyć na jednej kondygnacji więcej niż 3 miski klozetowe.

Zabrania się urządzenia klozetów, w których nieczystości przechodzą przez ruchome przyrządy, jak zawory, zasuwy i t. p. Przemywanie misek klozetowych zapomocą przyrządów automatycznych jest dopuszczalne, o ile gwarantują one trwałe i skuteczne działanie.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Pisuary.

§ 38.

Pisuary powinny być urządzane w formie gładkich muszel ściennych, posiadających w dnie sitko, na stałe przytwierdzone do korpusu albo w formie otwartych żłobków naziemnych z odpowiednią pionową częścią ścienną, wyrobionych z materjału o powierzchni zupełnie gładkiej i niewsiąkliwej. Pisuary powinny być zaopatrzone w należyte zamknięcia wodne lub oliwne i w stałe lub perjodyczne spłókiwanie z oddzielnych rezerwuarków, spuszczających każdorazowo niemniej niż 2,5 litra czystej wody.

Pisuary powinny być umieszczane przy ścianach w sposób podany w § 34 w ustępie końcowym.

W wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd miejski może zezwolić na odstępstwa od postanowień, zawartych w niniejszym paragrafie.

Otwory rewizyjne.

§ 39.

Na rurach odpływowych, w razie uznanej przez Zarząd miejski potrzeby, powinny być urządzone w odpowiednich miejscach zamykane hermetycznie otwory rewizyjne do przeczyszczania rur.

Części rur odpływowych, zaopatrzone w takie otwory (czyszczaki), mogą być umieszczone w studzienkach rewizyjnych o średnicy, wynoszącej w świetle co najmniej 0,80 m, celem dogodnego do nich dostępu.

Zabezpieczenie przed działaniem mrozu.

§ 40.

Rury i wszelkie urządzenia kanalizacyjne powinny być umieszczone i urządzone tak, ażeby były należycie zabezpieczone przed działaniem mrozu.

Kanalizowanie fabryk.

§ 41.

Przy kanalizowaniu fabryk, z których są odprowadzane cuchnące ścieki, do wentylacji kanałów powinny być zużytkowane kominy fabryczne i paleniska pod kotłami, o ile one do tego celu są zdatne. W tym celu należy przeprowadzić rury o stosownej średnicy pod same paleniska kotłów.

Dołączenie drenów.

§ 42.

Dołączenie drenażu domowego do przewodów odpływowych może być dopuszczane pod warunkiem zastosowania środków zapobiegających możności przenikania do gruntu ścieków kanalizacyjnych, w razie podniesienia się poziomu wody w kanale oraz zabezpieczenia rur odpływowych od przedostania się do nich piasku i mułu z sieci drenów.

Unieszkodliwienie ścieków.

§ 43.

Ścieki fabryczne i przemysłowe, które ze względu na ich jakość mogłyby szkodliwie oddziaływać na urządzenia kanalizacyjne miejskie, powinny być odpowiednio unieszkodliwione przed wpuszczeniem ich do kanału ulicznego, stosownie do właściwości ścieków, przyczem główna linja odpływowa z nieruchomości powinna być zaopatrzona przed wlotem do kanału miejskiego w zasuwę, pozwalającą w razie potrzeby wyłączyć całkowicie dopływ ścieków fabrycznych do kanału.

O sposobie unieszkodliwienia ścieków fabrycznych oraz przydatności przeznaczonych do tego celu urządzeń, decyduje w każdym poszczególnym wypadku Zarząd miejski.

Materjał przewodów.

§ 44.

Na przewody spustowe i odpływowe z wyjątkiem wypadków, niżej w § 45 wyszczególnionych, powinny być używane rury żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

§ 45.

Zewnątrz budynku w odległości co najmniej 2,0 metrów od ścian, mogą być zakładane przewody odpływowe z rur kamionkowych z połączeniem na sznur smołowany i kit asfaltowy.

W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na uwzględnienie, Zarząd miejski może pozwolić na wykonanie przewodów odpływowych zewnątrz budynku z rur betonowych, z uszczelnieniem na sznur i kit asfaltowy albo z rur kamionkowych lub betonowych z uszczelnieniem na sznur i cement lub glinę.

Zabrania się wykonywania przewodów odpływowych z rur kamionkowych lub betonowych w miejscach, gdzie przewody leżą blisko korzeni drzew, studzien, głębszych piwnic i wogóle tam, gdzie wymagana jest niezawodna szczelność.

Połączenia odpływów od zlewów, umywalek lub pisuarów z przewodami spustowemi mogą być ołowiane lub żelazne ocynkowane o średnicy odpowiedniej do syfonów.

Powiększona w średnicy nasada rury wentylacyjnej, wyprowadzonej ponad dach, powinna być wykonana z blachy cynkowej lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał syfonów.

§ 46.

Należy używać syfonów z następujących materjałów:

a) przy średnicy 40 mm — ołowiane lub mosiężne, niklowane w jednej sztuce;

b) przy średnicy 50 mm — żeliwne w jednej sztuce;

c) przy średnicy 100 mm — dla pojedyńczych klozetów żeliwne, o ile nie stanowią całości z miską klozetową i nie są wyrobione z tegoż, co miska materjału;

d) przy średnicy 100 mm — przy grupowych ustępach, wpustach piwnicznych, tłuszczownikach, rurach deszczowych — żeliwne;

e) przy średnicy 100 mm i więcej — od wpustów podwórzowych — żeliwne lub kamionkowe, zależnie od tego, z jakiego materjału zostanie wykonany przewód odpływowy od wpustu.

Grubość ścianek syfonów nie powinna być mniejsza od grubości ścianek rur odpowiedniej średnicy i materjału.

Syfony żeliwne, wymienione wyżej pod literami b) i c), powinny być wewnątrz starannie emaljowane.

Przy połączeniu syfonów z rurami spustowemi dozwolone są połączenia kielichowe lub kołnierze, z wyjątkiem syfonów ołowianych, przy których połączenie powinno być wykonane jako kołnierzowe albo zapomocą mosiężnych łączników.

Materjał wpustów podwórzowych i podłogowych.

§ 47.

Wpusty podwórzowe powinny być kamionkowe, żeliwne lub betonowe, stosownie do materjałów przewodów odpływowych, z któremi mają być połączone.

Wpusty podłogowe i suterenowe powinny być zawsze żeliwne.

Również powinny być żeliwne wszelkie kraty, pokrywy, płyty, wpuszczane w powierzchnię podwórza lub podłogi.

Materjał zmywaków.

§ 48.

Zmywaki powinny być kamionkowe, fajansowe, betonowe, kamienne, z kamienia nieporowatego, dobrze oszlifowanego i nieprzepuszczającego wody, lub metalowe nierdzewiejące.

Zlewy kuchenne, umywalnie, wanny powinny być z kamienia, betonu, fajansu, kamionki, porcelany, nierdzewiejącego metalu lub żeliwa, przyczem w tym ostatnim wypadku powinny być przynajmniej od wewnątrz starannie emaljowane.

Materjał misek klozetowych.

§ 49.

Miski klozetowe i pisuarowe powinny być z fajansu, porcelany lub kamionki starannie na jasno polewanej.

W ustępach ogólnych mogą być stosowane miski klozetowe żeliwne wewnątrz emaljowane.

Koryta ustępowe powinny być kamionkowe lub z innego odpowiedniego materjału.

Materjał studzienek.

§ 50.

Studzienki powinny być wykonane z najlepszej prasowanej cegły na zaprawie cementowej, z betonu lub żelazo-betonu.

Materjał przewodów deszczowych spustowych.

§ 51.

Deszczowe rury spustowe, od miejsca połączenia ich z kanałem odpływowym do wysokości 2 m nad poziomem terenu, powinny być żeliwne.

Powyżej 2 m nad poziomem rury te mogą być wykonane z blachy cynkowej lub żelaznej ocynkowanej lub z innego odpowiedniego materjału.

Połączenia rur spustowych żeliwnych z kanałem odpływowym powinny być uszczelnione na sznur smołowany i kit asfaltowy, z rurą deszczową z blachy cynkowej lub żelazną ocynkowaną — na cement.

Gdyby w wyjątkowych wypadkach rury deszczowe ustawione były wewnątrz budynków, muszą być one na całej swej długości żeliwne z uszczelnieniem na sznur i ołów.

Materjał innych części kanalizacji.

§ 52.

Wszelkie materjały i urządzenia, używane do robót kanalizacyjnych, powinny być w najlepszych gatunkach i odpowiadać typom i wzorom, ustalonym przez Polski Komitet Normalizacyjny.

O zdatności materjałów i urządzeń, jeszcze nie znormalizowanych, orzeka Zarząd miejski.

Rury i kształtki kamionkowe.

§ 53.

Rury i kształtki kamionkowe powinny być starannie wyrobione z najlepszego materjału dobrze wypalonego, obustronnie polewanego, bez pęknieć, skaz, pęcherzy, kamieni i t. p.

Rury i kształtki powinny być typu kielichowego, o prawidłowym przekroju kołowym.

Głębokość kielichów powinna być nie mniejsza niż 70 mm; kielichy powinny być formowane jednocześnie z formowaniem rur lub kształtek.

Wewnętrzna powierzchnia kielichów oraz zewnętrzna powierzchnia bosych końców rur i kształtek powinna posiadać odpowiednie rowki pierścieniowe na długości co najmniej 60 mm.

Długość rur prostych nie powinna przekraczać 1 m, długość kształtek — 0,6 m.

Grubość ścianek rur kamionkowych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	100 mm	—	15 mm
" "	150 "	—	17 "
" "	200 "	—	19 "
" "	250 "	—	22 "
" "	300 "	—	25 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury i kształtki żeliwne.

§ 54.

Rury i kształtki żeliwne do robót kanalizacyjnych powinny być kielichowe, odlewane z czystego drobnoziarnistego surowca, o prawidłowym przekroju kołowym. Odlew powinien być gładki, czysty, bez pęknięć, skaz, pęcherzy i t. p., posmołowany obustronnie lakierem asfaltowym w stanie gorącym.

Grubość ścianek rur żeliwnych powinna co najmniej wynosić:

przy średnicy	50 mm	—	5 mm
" "	70 "	—	5 "
" "	100 "	—	6 "
" "	150 "	—	6 "
" "	200 "	—	6 "

W przypadkach, w których warunki techniczne pozwalają na stosowanie lżejszego typu rur kanalizacyjnych, mogą być używane na przewody pionowe rury o następujących grubościach ścianek:

przy średnicy	50 mm	—	3,5 mm
" "	70 "	—	3,5 "
" "	100 "	—	4,5 "
" "	150 "	—	4,5 "
" "	200 "	—	4,5 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Rury ołowiane.

§ 55.

Rury ołowiane stosuje się następujących wymiarów:

wewn. średn.	25 mm	grub. ścianek	3 mm
" "	30 "	" "	3,5 "
" "	40 "	" "	4 "
" "	50 "	" "	4 "

Postanowienia niniejszego paragrafu obowiązują do czasu ustalenia odpowiednich norm przez Polski Komitet Normalizacyjny.

Wykonywanie urządzeń kanalizacyjnych.

§ 56.

Roboty kanalizacyjne należy wykonywać z jak największą starannością i dokładnością.

Dokładność niwelacji i kierunku przewodów powinna być zapewniona przez użycie celowników.

Rury przy układaniu należy zwracać kielichem w kierunku przeciwnym do spadku przewodu i unikać w miarę możności przycinania ich, stosując odpowiednie króćce i kształtki.

Urządzenia istniejące.

§ 57.

Przy przeróbkach urządzeń istniejących mogą być uwzględnione przejściowo pewne ulgi, a mianowicie mogą pozostać:

a) istniejące rury spustowe, żeliwne i ołowiane, jeżeli znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i powietrza i posiadają wymiary, niewiele różniące się od wymiarów przepisowych; może to mieć miejsce nawet wtedy, gdy rury te nie odpowiadają niniejszym przepisom co do swej konstrukcji i średnicy i sposobu przeprowadzania, jako to umocowanie do ścian i t. p., jednakże pozostawione piony spustowe powinny być wyprowadzone ponad dach;

b) istniejące przewody podziemne odpływowe żeliwne lub kamionkowe i betonowe, o ile znajdują się w dobrym stanie, nie przepuszczają wody i posiadają odpowiednie średnice, spadki i głębokości założenia pod powierzchnią ziemi;

c) istniejące klozety wszelkiej konstrukcji, o ile znajdują się w dobrym stanie, są zaopatrzone w prawidłowo działające syfony i są należycie spłókiwane wodą;

d) zdatne do użytku zlewy kuchenne, umywalnie i wanny, zaopatrzone w zamknięcie wodne, o ile znajdują się w dobrym stanie i są zabezpieczone od zamarzania;

e) znajdujące się w stanie zdatnym do użytku wpusty, jeżeli są zaopatrzone w odpo-

wiednie kratki, skrzynki do zatrzymywania osadów i syfony, i jeżeli poziom wody w nich odpowiada warunkom zabezpieczenia od zamarzania.

W każdym jednak razie wszystkie części starej kanalizacji powinny być zastąpione przez nowe przybory przy pierwszej gruntownej zmianie instalacji, skoro tylko okaże się, iż domowe urządzenia kanalizacyjne skutkiem starych przyborów funkcjonują w sposób wadliwy.

III. Taryfa opłat.

§ 58.

Opłaty za korzystanie z kanalizacji miejskiej wymierza się w zależności od ilości wody zużytej z wodociągu miejskiego, (o ile § 59 nie przewiduje inaczej).

§ 59.

Z nieruchomości, włączonych do sieci kanalizacyjnej miejskiej, a nie połączonych z wodociągiem miejskim, lecz korzystających z własnej wody, przeciętne miesięczne zużycie wody, miarodajne do wymiaru opłaty za korzystanie z kanałów, ustala się w porozumieniu z korzystającym z kanałów przez dokonanie w jego obecności pomiaru przepływu ścieków, względnie na podstawie ugody bez takiego pomiaru.

Również na podstawie takiego ustalenia zużycia wody pobiera się opłaty od nieruchomości, połączonych z wodociągiem miejskim, korzystających częściowo z wody wodociągu miejskiego, a częściowo z własnych urządzeń.

Ustalona ilość wody, o której mowa w poprzednich ustępach niniejszego paragrafu, obowiązuje na czas nieograniczony. O ile zajdą okoliczności, mogące wpływać na zmianę w zużyciu wody, nie pochodzącej z wodociągów miejskich, ponowne ustalenie ilości tej wody może nastąpić na wniosek właściciela nieruchomości, lub też na żądanie Zarządu miejskiego.

W razie niedojścia do skutku porozumienia co do ilości wody, odprowadzanej do kanału, obliczenie w przypadkach, o których mowa w ustępie 1 i 2, może nastąpić na podstawie przepływomierza, zainstalowanego przez Zarząd miejski na koszt korzystającego z kanałów.

§ 60.

Opłaty za korzystanie z kanałów miejskich pobiera się na podstawie poniższej tabeli:

Konsumcja wody w m^3	Opłata kanałowa w zł
1	0,16
2	0,32
3	0,48
4	0,64
5	0,80
6	0,96
7	1,12
8	1,28
9	1.44
10	1,60
11—12	1,85
13—14	2,15
15—16	2,45
17—18	2,75
19—20	3,00
21—25	3,40
26—30	4,10
31—35	4,80
36—40	5,50
41—45	6.20
46—50	6,90
51—55	7,60
56—60	8,30
61—65	9,00
66—70	9,70
71—75	10,30
76—80	10,90
81—85	11.50
86—90	12,10
91—95	12,70
96—100	13,30
101—105	13,90
106—110	14,50
111—115	15,00
116—120	15,50
121—130	16,50
131—140	17,50
141—150	18,50
151—160	19,50
161—170	20,40
171—180	21,30
181—190	22,20
191—200	23,10
201—210	24.00
211—220	24,80
221—230	25,60
231—240	26,30
241—250	27,00
251—260	27,70
261—270	28,30
271—280	28.90
281—290	29,50

Konsumcja wody w m³	Opłata kanałowa w zł
291—300	30,00
301—320	31,00
321—340	32,00
341—360	33,00
361—380	34,00
381—400	35,00
401—420	36,00
421—440	37,00
441—460	38,00
461—480	39,00
481—500	40,00
501—520	41,00
521—540	42,00
541—560	42,50
561—580	43,00
581—600	43,50
601—650	44,00
651—700	44,50
701—750	45,00
751—800	45,50
801—850	46,00
851—900	46,50
901—950	47,00
951—1000	47,50
1001—1100	48.00
1101—1200	49,00
1201—1300	50,00
1301—1400	51,00
1401—1500	52,00
1501—1600	53,00
1601—1700	54,00
1701—1800	55,00
1801—1900	56,00
1901—2000	57,00
2001—2100	58,00
2101—2200	59,00
2201—2300	60,00
2301—2400	61,00
2401—2500	62,00
2501—2600	63,00
2601—2700	64,00
2701—2800	65,00
2801—2900	66,00
2901—3000	67,00
3001—3100	68,00
3101—3200	69,00

Tabela niniejsza stosuje się do miesięcznego zużycia wody. Jeżeli w wyjątkowych wypadkach okres między następującemi po sobie odczytami jest większy jak 45 dni, wówczas podstawą wymiaru jest stawka odpowiadająca przeciętnej miesięcznej konsumcji, którą oblicza się w ten sposób, że dla okresów trwających:

46 do 75	76 do 105	106 do 135	136 do 165	166 dni do 195 dni

dzieli się odpowiednio ilość zużytych m³ wody przez

2	3	4	5	6

i po dokonaniu wymiaru na podstawie niniejszej tabeli rezultat odpowiednio mnoży się przez

2	3	4	5	6*)

§ 61.

Za roboty, wykonane przez Zarząd miejski na koszt właściciela nieruchomości, pobiera się następujące opłaty:

1) za połączenia domowych urządzeń kanalizacyjnych z kanałem ulicznym pobiera się opłatę od każdego metra połączenia, obliczoną według rzeczywistych kosztów tego połączenia z dodatkiem 20 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej z tem jednak, że opłata za połączenia od kanału ulicznego do granicy nieruchomości nie może być obliczona za większą długość tego połączenia niż połowa szerokości odnośnej ulicy, a w każdym bądź razie nie większą od 10-ciu metrów;

2) za naprawę uszkodzonych urządzeń kanalizacyjnych miejskich, spowodowaną wadliwem działaniem urządzeń domowych, — rzeczywiste koszta naprawy z dodatkiem 20 procentów na pokrycie kosztów dozoru i administracji miejskiej.

§ 62.

W wyjątkowych wypadkach, w których wprowadzenie opłat, przewidzianych w § 60, stanowić będzie nadmierne obciążenie nieruchomości w stosunku do dotychczas pobieranych opłat, może Magistrat przy pobieraniu opłat stosować indywidualne ulgi.

---

*) (Np. okresy 18 dni, względnie 44 dni uważane są za 1 miesiąc, a okres 139 dni — za 5 miesięcy).

Np. konsumcja wody w 139 dniach wynosi 65 m³. Ponieważ 139 dni odpowiada okresowi 5-ciomiesięcznemu, wobec tego przeciętna miesięczna konsumcja wynosi 65 : 5 = 13 m³. Ponieważ opłata dla konsumcji miesięcznej = 13 m³ wynosi 2,15 zł w/g tabeli, wobec tego należność za 5 mies. będzie wynosić 2,15 zł × 5 = 10,75 złotych a nie 9,— zł.

IV. Wejście w życie przepisów.

§ 63.

Przepisy niniejsze wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ich w Poznańskim Dzienniku Wojewódzkim.

§ 64.

Z dniem wejścia w życie niniejszych przepisów tracą moc obowiązującą:

1) Statut miejscowy w przedmiocie kanalizacji miasta Poznania z dnia 21. III. 1912 r.

2) Rozporządzenie policyjne w przedmiocie odwodnienia nieruchomości w Poznaniu z dnia 7. VII. 1909 r. za wyjątkiem zawartych w tem rozporządzeniu przepisów, dotyczących odwodnienia parcel przy ulicach nieskanalizowanych.

Za Ministra:
(—) Wł. Korsak, Podsekretarz stanu.

Materjał do ogłoszenia przesyłać należy redakcji najpóźniej do środy godz. 12-tej. W razie nadesłania publikacyj po tym terminie, ogłoszenie może nastąpić dopiero w następnym tygodniu.

Prenumerata kwartalna 4,50 zł. Ogłoszenia: wiersz dwułamowy 1,— zł. Cena pojedyńczego egzemplarza 75 gr.
Adres redakcji i administracji: Poznań, ul. Gołębia 1. Telefon 42-11. — Konto czekowe P. K. O. Nr. 212 055.

Drukarnia Państwowa w Poznaniu. 832. 36.